

ÅSA WARNQVIST & MIA ÖSTERLUND

ATT SKILDRA FETA KROPPAR

Vimmelbokslogik och fet temporalitet i Kristin Roskiftes
Alle sammen teller

Den samtida nordiska barnlitteraturen, och i synnerhet den svenska, är generellt angelägen om att gestalta mångfald i relation till sådant som manifesteras i den mänskliga kroppen, som etnicitet, genus, ålder, sexualitet och könsuttryck.¹ Denna ambition att representera en variation av kroppar inbegriper emellertid inte kroppsform i någon större utsträckning. Antalet feta gestalter i barnböckerna är få och särskilt gäller det feta barn, den stora mängden feta barn i världen till trots.² Avsaknaden av skildringar av feta barn har att göra med medikaliseringen av och stigmatiseringen kring fett i allmänhet och feta barn i synnerhet. Fettforskare som Katriina Kyrölä menar att denna smalhetsnorm speglar en internaliserad fettskräck som präglar det västerländska samhället som helhet.³ Som konsekvens finns det mycket få fettpositivistiska skildringar i böcker marknadsförda för barn i Norden.⁴ Vi har, i enlighet med tidigare forskning på området, i andra sammanhang kunnat konstatera att feta gestalter visserligen förekommer i barnlitteraturen historiskt sett, men som regel är de då stereotypa och negativt skildrade bifygurer, mycket sällan huvudpersoner. Åtskilliga används i förlöjligande eller varnande syfte

inom en hälso- och sundhetsdiskurs och fetma kopplas ofta till olika typer av moraliska misslyckanden. Ett exempel med samtliga förtecken är skildringen av Harry Potters elaka, korkade och egoistiska kusin Dudley i J. K. Rowlings heptalogi (1997–2007).⁵

Frånvaron av feta kroppar i visuella narrativ som bilderböcker har föranlett fettforskaren Anja Herrmann att tala om ”missing bodies”, ett begrepp myntat av Monica J. Casper och Lisa Jean Moores som ringar in det rutinmässiga osynliggörandet av olika typer av kroppar i medicinska, mediala och politiska sammanhang.⁶ Våra studier av nordiska bilderböcker visar att feta barnkroppar regelmässigt saknas i dessa och att det är högst relevant att, i likhet med Herrmann, tala om frånvarande kroppar. Som vi har konstaterat kan emellertid en liten förskjutning skönjas i synsättet de senaste åren; flera nordiska bilderboksskapare har på senare tid uttryckt en medveten vilja till breddad representation. Vi har uppmärksammat några av de få fettpositivistiska skildringar som finns och i dem konstaterat en stark tendens att undvika att skildra just barnkroppar. Bilderboksskapare som vill skildra fett positivt använder

sig i stället av andra strategier för att skildra feta kroppar. Vanligen väljer de att skildra antropomorferade djur eller vuxna som feta.⁷ Ett exempel på det förstnämnda är Lilian Brøggers småbarnsbildbok *Anton elsker Ymer* (2006), där åtskilliga frodigt feta katter förekommer bland de motsatspar som presenteras i boken. I många fall är rondör associerat med något positivt. I Malin Kivelä och Linda Bondestams *Den ofantliga Rosabel* (2017) är det en fet ponny som utmanar smalhetsnormen. Feta vuxna gör detsamma i en rad nordiska titlar, framför allt kvinnor och ofta mödrar, som den normtrottsande mamman i Kim Fupz Aakesons *Mor* (1998) och Stina Wirséns feta dam i prickig klänning i *En liten skär-böckerna*.⁸ Det hör till undantagen att feta barn gestaltas i bild. Häxflickan Greta i Pija Lindenbaums *Glossas café* (1998), Billie i Julia Hansons *Billie, Korven och havet* (2020) och en av de tre huvudpersonerna i Maija Hurme och Lina Laurents *Plats på jorden* (2021) är några undantag.⁹ I Annika Leone och Bettina Johanssons *Bara rumpor* (2019) och *Bara rumpor på stranden* (2020), där förhållningssättet är tydligt och uttalat kroppspositivistiskt, finns en klar ambition att inkludera feta barn, men även i detta sammanhang görs det försiktigt.

I denna artikel analyserar vi hur feta kroppar skrivs in i den norska bildboken *Alle sammen teller* (2018) av Kristin Roskifte, som tilldelades Nordiska rådets barn- och ungdomslitteraturpris 2019 och gavs ut på svenska samma år med titeln *Alla räknas*.¹⁰ Boken är en vimmelbok i stort format som utgår från konceptet att läsaren ska räkna antalet människor i bilderna och har som ambition att skildra en mångfald av kroppar. Denna mångfald inkluderar feta kroppar. Dessa tillhör huvudsakligen vuxna men även några feta barnkroppar kan tolkas in. Boken skildrar ett kollektiv, vilket är relevant ur ett fettforskningsperspektiv, eftersom kollektivet av kroppar i sig öppnar för kroppsvariation. De första personerna som introduceras i boken är en pojke och hans familj och de som introduceras närmast därefter är relaterade

till dem på ett eller annat sätt. Bilderboken blir därmed ett slags visuellt sociogram som efter visst detektivarbete från läsarens sida blottlägger relationer och samspel mellan en skara individer som ökar i antal boken igenom fram till ett uppslag där jordklotet avbildas och ”[s]yv og en halv milliard mennesker på samme planet” (uppslaget numrerat 7 500 000 000; sidnumreringen i boken utgår från det antal människor som syns på bilderna) inkluderas. Personerna, av vilka alltså påfallande många är feta, ingår i olika konstellationer och sammanhang i ständigt skiftande miljöer. Tidens förlopp i berättelsen är centralt för vår analys och kopplat till bokens form. Vimmelbokens struktur, där läsakten medför en bruten linearitet och en bruten kronologi, skapar nämligen särskilda effekter ställda i relation till skildringen av feta kroppar. Med utgångspunkt i det queerteoretiska begreppet *fat temporality*, fet temporalitet eller fet tidslighet, som vi härmed introducerar i den svenska barnlitteraturforskningen, analyserar vi hur manifestationer av fett uttrycker temporalitet i boken.¹¹ Syftet är mer precist att granska hur feta kroppar gestaltas i *Alle sammen teller* och hur de i samspel med vimmelbokens logik kan analyseras genom den feta tidslighet som uppstår i mötet.

Begreppen fett och fet temporalitet

Vår studie genomförs med inspiration från det tvärvetenskapliga forskningsfältet fettstudier, inom vilket kulturella föreställningar kring fett och feta kroppar problematiseras, historiskt och i samtiden. Inom ramen för fettstudier diskuteras och problematiseras bland annat hälsorisker associerade med fetma och de huvudsakligen västerländska ekonomiska strukturer och mediabilder som spär på smalhetsnormer och triggar bantning. Ofta anläggs ett intersektionellt perspektiv med utgångspunkten att kroppsvikt måste analyseras i relation till kategorier som etnicitet, klass och sexualitet. Problematisering av stigmatiserande normer kring fett och moraliska aspekter på

feta kroppar har varit en stark tendens inom fältet, vilket också har medfört ett nära samspel mellan forskning och kroppsaktivism.¹²

Fettstudier som fått uppkom i samband med feminismens andra våg på 1960-talet och har stark anknytning till genusvetenskap och queerstudier, men genomslaget inom litteraturvetenskap har låtit vänta på sig.¹³ Vid mitten av 2000-talet började det få genomslag inom barnlitteraturforskningen, vilket kan tyckas sent med tanke på att, som Lynne Vallone understryker, förhandlingar kring storlek har varit kännetecknande för denna litteratur genom tiderna.¹⁴ Fettstudier är således en ny inriktning inom barnlitteraturforskningen och den är speciellt ovanlig inom bilderboksstudier. Särskilt relevant för vår analys av hur feta kroppar gestaltas i Roskiftes bilderbok är diskurser som knyter an till smalhetsnormer och kroppspositivistisk aktivism.¹⁵

Inom området fettstudier används uteslutande ordet fett för att motverka eufemismer som förminskar de feta kropparna, något vi har valt att ansluta oss till.¹⁶ En central fråga för analyser av vårt slag, som studerar förekomsten av fett i visuella narrativ som bilderböcker, är också hur fet en person ska vara för att betraktas som fet.¹⁷ I exempelvis Sanna Borells bilderbok *Klappa snällt* (2018) antyds det att en av de tre flickorna som boken handlar om bär på något extra kilo i förhållande till de andra, men flickan kan svårigen betraktas som fet. Det finns i själva verket inget givet svar rörande vem som ska beskrivas som fet. Oftast är det en tolkningsfråga och just i relation till andra gestalter som fetter träder fram och blir synligt.

Upphovspersoner till bilderböcker kan även betona fett genom estetiska val och en rund estetik.¹⁸ I exempelvis Ida Sundin Asps *Idag vet jag inte vem jag är* (2016) bidrar de estetiska valen i berättelsen till att normalisera fetter.¹⁹ En liknande rund estetik finns i Roskiftes *Alle sammen teller*, där klotrunda huvuden är regel snarare än undantag och konvexa former tenderar att dominera. Det medför att en stor del av gestalterna som avbildas i boken kan sägas utmana smalhetsnormen, men i mångfalden

finns också gestalter som påtagligt och uttryckligen kan betraktas som feta.

En nyckel för att förstå komplexiteten i Roskiftes skildring av fett är att studera verkets temporalitet, eller tidslighet, i relation till de kroppar som skildras. Det är enligt vår mening i mötet mellan de feta gestalterna och vimmelboksformen som fet temporalitet uppstår i *Alle sammen teller*. Elizabeth Freeman har myntat begreppet *chrononormativity*, krononormativa tidsföreställningar, för den tidsnormativitet som premierar vissa tidsförlopp framför andra. Studier i tidslighet framhåller att tid i sig måste uppfattas som radikalt multipel. Begreppet *radical polytemporality*, radikal polytemporalitet, avser ett erkännande av att det finns en mångfald av tid som konkurrerar: de som tillhör hemsfären, nationen, de personliga, de politiska, de andliga, de geologiska, de teknologiska, de agrikulturella och så vidare. Dessa tidsligheter ger mening åt och formar kontinuerligt mänskligt liv.²⁰ Fet tidslighet är en av dessa konkurrerande tidsordningar. Ofta, men inte alltid, förekommer den i sammanhang där feta kroppar gestaltas, eftersom feta kroppar anses bromsa normativ tid och bryta den kronologi som den normativa tiden innesluter. I Roskiftes bilderbok ger redan formen förutsättning för denna typ av normbrott, vilket vi återkommer till i analysen nedan.

Begreppet fet temporalitet eller fet tidslighet, på engelska *fat temporality*, har ofta queera förtecken inom fettstudier. Tidslighet är ett centralt begrepp inom queerteorin för att blottlägga de förtryckande strukturer där normativa tidsförlopp dikterar en viss ordningsföljd enligt vilken livet förväntas levas och stänger ute vissa kroppar. Influenserna kommer från Walter Benjamins kritik av linjär tid. Queerforskningen har anammat hans syn på tiden som en inte nödvändigtvis framåtriktad rörelse, utan bestående av skrynklor och veck, och just denna bild har omfamnats av fettforskare. De menar att en sådan syn på tid har sin motsvarighet i hur den feta kroppen med sina valkar uppfattas som ett materiellt uttryck för icke-linjär och icke-normativ tid.²¹ Beskrivningar av

vad fet temporalitet är utgår ofta från sådana kroppsligt förankrade formuleringar.²² Den queerteoretiska ansatsen gör att begreppet behäftas med den sedvanliga öppenhet som kännetecknar fältet och som är både berikande och svårhanterlig. Skillnaden mellan queer temporalitet och fet temporalitet är att queer temporalitet betecknar hur normbrytande tidslighet reglerar kroppar och vice versa, medan fet temporalitet betecknar hur normbrytande tidslighet specifikt reglerar *feta* kroppar och vice versa. Men många fettforskare är vaga i sin definition av termen. Ofta tar de sin utgångspunkt just i kritiken av synsättet att vissa kroppar förväntas ha en framtid i relation till sociala konstruktioner av tid, där smala kroppar premieras och förutsätts mer livsdugliga. De linjära tidsordningar som hälso-, normalitets- och respektabilitetsdiskurser hävdar motsägs då av fet temporalitet. I skönlitteratur talar feta kroppar tillbaka till normerande diskurser samt bemöter kroppsskam och fettstigma.²³

Några få engelskspråkiga barnlitteraturstudier använder sig av begreppet fet temporalitet,²⁴ men begreppet är nytt för bilderboksstudier och därför föreslår vi här en egen definition. Med fet tidslighet avser vi ett konkurrerande tidsförlopp som genom närvaron av feta kroppar motsäger ett normativt tidsförlopp. Definitionen utgår från att feta kroppar ger möjlighet att uttrycka fet temporalitet, som på queerteoretiskt vis också betecknas som något rymligt, med varierande tempo och tajming. Den feta temporaliteten manifesteras dels i feta statiska kroppar, dels i feta kroppar i rörelse som motsäger normerade förväntningar på vad en fet kropp kan göra socialt sett.²⁵ Vår strävan är att konkretisera användningen av begreppet genom att visa hur det är relevant för just bilderbokens komplexa berättarstruktur, i detta fall vimmelbokens. Av särskilt intresse för vår analys är hur barn- och vuxenkroppar ger upphov till och uttrycker fet tidslighet när formen, vimmelboken, ger förutsättningarna för att gestalta dem bortom normerande tidslinjer.

Tidslighet tar sig som regel något annorlunda uttryck i litteratur skriven för barn jämfört

med litteratur skriven för vuxna. Begreppet temporalitet syftar inom litteraturvetenskapen både på kronologin i berättelsen, det vill säga berättelsens tidsförlopp och i vilken ordning händelserna utspelar sig, och den tid det tar för läsaren av texten att läsa den. Relevant för en analys av temporaliteten i en berättelse är vanligen i vilken ordning det som sker i berättelsen presenteras i förhållande till när det inträffar kronologiskt. I barnlitteraturen är det vanligast med ett kronologiskt berättande och den feta temporaliteten i barnlitterära verk tar sig därmed sällan uttryck genom anakroni, det vill säga bruten kronologi, utan på andra sätt, huvudsakligen genom förändringar i hastighet och genom ett cirkulärt snarare än linjärt berättande.²⁶ Berättelserna kan sträva efter att bejaka långsamhet genom närmast isokroniska scener där den tid det tar att återberätta händelserna är identisk med tiden som förflyter i berättelsen, eller genom pauser där berättelsens tid avstannar på grund av exempelvis miljöbeskrivningar. Ett exempel är den redan nämnda *Billie, Korven och havet*, i vilken tiden bromsas in och upplevs cirkulär snarare än linjär genom berättelsen om den feta flickan Billie som inte vill bada. Billie sitter initialt still eller ligger ner på stranden, genomför sedan ett påtvingat dopp där hon bränner sig på en brännmanet, och återgår därefter till vila när hon får tröst i den likaledes feta mammans knä. Temporaliteten i *Alle sammen teller* bryter emellertid mot mycket av detta. Här ger formen, vimmelbokslogiken, förutsättningen både för en upphävning av kronologin och för variation i hastigheter och tempo, i flera fall kopplat just till skildringen av feta personer, vilket vår analys nedan visar.

Feta kroppar i *Alle sammen teller*

Innan vi går in på hur fet tidslighet tar sig uttryck i *Alle sammen teller* finns det skäl att närmare belysa hur de feta kropparna gestaltas. I enlighet med sitt grundläggande budskap att alla räknas lyfter Roskiftes bilderbok fram en mångfald av kroppar genom en variation av etniciteter, åldrar, genus, funktionsvariationer och storlekar.

Initialt är antalet feta personer få, men antalet ökar efter hand till dess att påfallande många av gestalterna har en rund eller stor kroppsform, eller en antydning om en sådan, och kan beskrivas som feta. Det faktum att det dröjer innan de feta personerna dyker upp och att de sedan successivt blir allt fler kan läsas som en medveten normaliseringsstrategi, men konsekvensen blir samtidigt att feta gestalter inte blir individualiserade på samma sätt som andra utan enbart blir en del av kollektivet och riskerar därmed att inte synas på samma sätt, vilket kan sägas ha motsatt effekt. Däremot gestaltas samtliga feta personer på samma villkor som andra typer av kroppar. Det utvinns inga komiska poänger ur de feta kropparna och det finns inga tendenser till moraliska eller medikaliserande inslag kring fettet,

till skillnad från hur feta kroppar traditionellt har betraktats i barnlitteraturen.

Det finns emellertid ett mer traditionellt än kroppspositivistiskt förhållningssätt i boken om kategorin ålder beaktas. Det förekommer många barn i boken, men mycket få av dem kan tolkas som feta. Barnkropparna ter sig i stället som stöpta i samma form. Redan titelbladets barngrupp som står i ring har alla en traditionellt normenlig storlek med mångfalden uttryckt endast genom barnens olika hudfärg.²⁷ Särskilt påtaglig är bristen på feta barnkroppar på uppslag där barn som grupp utövar fysisk aktivitet. Barnen som har gymnastik (uppslaget numrerat 8), spelar fotboll (11) och leker på skolgården (100) har alla normenlig storlek (bild 1). På uppslag som

Eleve personer på et fotballag.
Ti av dem liker å spille fotball. En gruer seg til å gå på skolen.

11

Bild 1. Feta barnkroppar saknas på uppslag där barn som grupp utövar fysisk aktivitet. Ur *Alle sammen teller* © Magikon forlag/Kristin Roskifte, 2018.

domineras av barngrupper kopplas således inte fett och fysisk aktivitet ihop.

Det förekommer långt fler feta vuxna än barn i bilderna. Gränsen mellan vuxen- och barnkropp är samtidigt grumlad till följd av stilen med platta, monokroma ytor och stiliserade detaljer, men klart är att de kroppar som otvetydigt ska tolkas som vuxenkroppar ofta också mer otvetydigt kan eller ska uppfattas som feta. De få kroppar som kan tolkas som feta barnkroppar är i stort sett samtliga kringgårdade av omständigheter som gör dem svårtolkade. I många fall där en barnkropp förefaller vara större eller rundare än omgivande kroppar är större delen av kroppen skymd, vilket försvårar slutsatser kring kroppsformen och ofta gör det till en tolkningsfråga om barnet ska tolkas som fet eller inte. Det gäller exempelvis uppslagen nummerade 14 och 85, där barn och vuxna som i flera fall förefaller vara feta sitter i en berg-ochdalbana respektive biosalong med kropparna skymda av vagnarna de sitter i respektive

framförvarande stolar. Denna tendens skulle kunna ses som en inverterad form av konceptet "headless fatties", en visuell representation av feta kroppar porträtterade utan huvuden myntad av fettforskaren Charlotte Cooper som avpersonifierar och anonymiserar de feta personerna.²⁸ I Roskiftes bok är det i stället fett som anonymiseras och göms, vilket visserligen ger en annan effekt men som svårigen kan ses som en kroppspositivistisk strategi.

I ett par fall är denna visuella representation förrädisk då den kan ge sken av att en skymd barnkropp är fet som på ett annat uppslag framträder i helfigur där det framgår att så inte är fallet.²⁹ Det finns emellertid andra uppslag där feta personer i helfigur kan tolkas som barn. Framför allt gäller det de uppslag där det förekommer ett myller av 200, 400 respektive 1 000 personer som befinner sig på en strand, i ett demonstrationståg eller blickandes upp mot en komet. Det viktigaste uppslaget för vår analys vad gäller grumlandet av ålder är

Bild 2. På uppslaget med ett maratonlopp kan flera feta personer uppfattas som barn. Ur *Alle sammen teller* © Magikon forlag/Kristin Roskifte, 2018.

det uppslag där 75 personer springer ett maratonlopp. På detta uppslag finns åtskilliga feta personer som baserat på deras längd i förhållande till omgivande personer på uppslaget kan tolkas som barn (bild 2). Till skillnad från de tidigare nämnda uppslag där barngrupper utövar fysisk aktivitet är de feta barnen här också fysiskt aktiva och på samma villkor som alla andra personer på uppslaget, oavsett kroppsform. Detta uppslag är det uppslag som starkast bryter mot de mönster vad gäller fett och ålder som boken i övrigt stipulerar.

Det finns exempel på bilder som problematiserar relationen barnkropp/vuxenkropp generellt och inte endast i relation till fett, vilket stödjer uppfattningen att relationen kropp och ålder medvetet problematiseras i boken. På det uppslag där 13 personer deltar i en krokiklass står en kvinna utan utmärkande kroppsstorlek

modell (bild 3). Att var och en tecknar hennes kropp i olika storlek anspelar på hur varje individ har sitt sätt att uppfatta kroppsstorlek. Krokiklassen inkluderar en deltagare som är kortare än de andra, vilket gör att personen kan tolkas som ett barn, men eftersom krokiklassen i övrigt verkar vara en vuxenkontext kan personen också lika gärna tolkas som en kortväxt person. Detta uppslag, och Roskiftes myller av kroppar i boken som helhet, illustrerar att tolkningar av kroppsstorlek är individuella och att det ofta är svårt att avläsa sådant som ålder och funktionsvariation. Mångfaldstematiken bidrar i det här fallet till att problematisera vår uppfattning av kroppar: hur kroppar växer och åldras varierar stort, och manifesteras i olika kroppsformer.³⁰ Överlag framträder en förhandlingsmarginal i relation till normativa idéer om storlek och ålder i den visuella gestaltningen av kroppar.

Tretten personer på tegnekurs. Tolv av dem glemmer allt annet mens de tegner. En sikal snart bli pappa for første gang.

13

Bild 3. Skildringen av en krokiklass illustrerer at tolkningar av kroppsstorlek är individuelle. Ur *Alle sammen teller* © Magikon forlag/Kristin Roskifte, 2018.

Även färgvalen är en del av denna förhandling. De feta personerna i Roskiftes bok bär påfallande ofta färggranna kläder, gärna rosa. Kolorismen begränsas emellertid inte till de feta kropparna utan kännetecknar Roskiftes val av valörer över lag. Exempelvis har flera personer rosa eller lila hårfärg. Uppslaget som gestaltar 29 personer som tillhör "foreningen för dem som kun går kledd i rosa" vittnar om hur färgpaletten i boken används i mångfaldstematikens tjänst. Läst genom Fanny Ambjörnsson, som avkodar den rosa färgen som en signalfärg för motstånd vare sig det gäller klass, sexualitet, genus, ålder, etnicitet eller hudfärg, får färgvalet i *Alle sammen teller* betydelsen av motståndshandling.³¹ Att individerna i Roskiftes bilderbok förenas av politisk vilja framgår av uppslaget där 400 personer ingår i ett demonstrationståg där "[a]lle ønsker seg en bedre verden" och "[l]ikestilling" är ett av kraven på plakaten.

Sammantaget kan sägas att fett i *Alle sammen teller* utan tvekan är inlemmat i de normer för hur vuxna kroppar kan se ut som boken förfäktar. Men om barnkropparna beaktas är frågan mer tveksam. Skildringen av barnkropparna är i boken mer traditionell och förutom i skildringen av gestalterna vars kroppar är skymda är det främst maratonuppslaget som ruckar normen för hur barnkroppar får se ut. Trots boktitelns ambition att alla ska räknas, visar en granskning av hur de feta kropparna gestaltas att barnlitteraturens generella beröringsskräck inför att gestalta feta barnkroppar kännetecknar också Roskiftes bok, även om det här finns ett läckage som kan öppna för andra tolkningar. Skildringen av vuxenkropparna är däremot dynamisk.

Vimmelbokslogik och tidslighet i *Alle sammen teller*

Roskiftes bilderböcker kännetecknas av en lek med skala och proportioner och hon utnyttjar gärna bilderbokens format för att gestalta denna dynamik. *Alle sammen teller* bär många av

vimmelbokens särdrag och som brukligt i vimmelböcker dominerar det visuella berättandet.³² Bilderboksforskningen har undersökt vimmelboken förvånansvärt lite och nordiska studier saknas helt.³³ Främst har vimmelboken lästs i ett sammanhang av postmoderna bilderböcker som präglas av lekfullhet, metaaktivitet och intertextualitet.³⁴ Ur vårt perspektiv rymmer vimmelbokslogiken ett flertal parallella tidslinjer som visar sig passa för ett inkluderande berättande.

Roskifte väljer ett hybridgrepp då hon överskrider den ordlöshet som vanligen kännetecknar vimmelboken genom att infoga text. På varje sida eller uppslag i boken finns en text placerad längst ner på sidan med spridda påståenden som kommenterar personerna som syns på bilden och uppmuntrar läsaren att identifiera personer utifrån information som ges på andra uppslag. På sidan med siffran 9 lyder texten exempelvis: "Ni personer står i kø. To har viktige avgjørelser å ta. En kommer snart til å bli misfornøyd. En gleder seg til å gå på kino med sønnen sin." På ett uppslag längre fram sitter 85 personer i en biosalong och läsaren har möjlighet att lista ut vem det var som gladd sig åt att få gå på bio med sonen. Liknande kopplingar kan göras mellan olika gestalter på andra sidor och uppslag, i enlighet med hur vimmelboken som genre inbjuder till att söka efter detaljer och hitta samband mellan bilder. Enskilda personer och deras egna narrativ kan följas från ett uppslag till ett annat. Boken saknar emellertid i stort sett linearitet då läsaren förväntas röra sig fritt sökande på uppslagen och bläddra fram och tillbaka i jakten på sammanhang.

Till vimmelbokens grepp hör även att uppslagen fylls till brädden med bildelement och detaljer. Roskifte avviker något genom att använda sig av vit bakgrund och genom att ibland bara teckna blå konturer, vilket får framställningen att påminna om en färgläggningsbok, men som helhet präglas boken av vimmelbokens karakteristiska, dynamiska överflöd. Bildernas mångfald av personer och händelser imiterar tillvarons simultanitet och

berättargreppet understöder pluralitet, mångfald och multipla synvinklar i och med möjligheten att följa separata personer och det de upplever genom boken. Detta avkräver läsaren en hög grad av aktivitet och medberättande.³⁵

Tid fungerar icke-linjärt i *Alle sammen teller*, vilket understöds av vimmelbokslogiken som inbjuder läsaren att söka kopplingar mellan uppslagens tablåer, bläddra och aktivt bryta kronologin. Även bokens paginering bidrar till detta, genom att utgå från antalet personer i bilderna i stället för att förmedla en traditionell, linjär sidnumrering. Här är det alltså formen och vimmelboksgenren som ger förutsättningen för brott mot en normativ tidsföljd. Läsaren inbjuds att uppleva tiden som icke-linjär och cirkulär snarare än linjär. Det gör att temporaliteten i boken kan beskrivas som fet och inte normativ. Det ska dock

påpekas att fet tidslighet inte är allenarådande i boken utan många tidsligheter samexisterar som konkurrerande tidsordningar, men ur vårt perspektiv bejakar Roskifte en fet tidslighet och öppnar upp för ett undersökande förhållningssätt kring hur tid och kroppar samspelar.

Tidslighet och kroppslighet konkretiseras i bilderboken också genom att det icke-linjära och cirkulära understryks av ett avslutande uppslag med frågor till läsaren. På det avslutande uppslaget finns porträttbilder av ett årtiotal av de personer som förekommer i boken med frågor för läsaren att besvara. Det näst sista uppslagets upplysning om att alla jordens människor, inklusive de som har passerat revy i boken, "har sin egen, unika historie" (uppslaget numrerat 7 500 000 000) samt det avslutande frågeuppslaget leder läsaren tillbaka in i boken, vilket skapar det cirkulära narrativet.

18

Atten mennesker på et bibliotek. En lurer på hvor mange historier som egentlig finnes der. To av dem finner noe mer enn en baker.

Bild 4. På flera uppslag är den fysiska aktiviteten störst hos en fet gestalt. *Ur Alle sammen teller* © Magikon forlag/Kristin Roskifte, 2018.

Det som skiljer ut den här boken från många andra som skildrar feta gestalter är att Roskifte för in aktiva feta kroppar i det icke-linjära berättandet och på så sätt bryter den feta temporalitetens möjliga bromsande effekt. I stället för att, som i *Billie, Korven och havet*, bejaka den feta kroppens potentiella långsamhet skiljs här inte de feta kropparnas aktivitetsgrad från andra kroppars. Tvärtom är på flera uppslag den fysiska aktiviteten störst hos en fet gestalt, vanligen en kvinna. I ett fall där 18 personer befinner sig på ett bibliotek går en fet rödhårig kvinna resolut åt höger i bilden, den riktning som i visuellt berättande ger upplevelsen av framåtrörelse (bild 4).³⁶ Samma kvinna återkommer på andra uppslag och i köpcentret hör hon återigen till de som skapar mest fart i bilden genom att hon går med mest målmedvetna steg åt höger av de 50 som avbildas. Ytterligare ett exempel utgör en

fet kvinna som cyklar på ett uppslag med 45 ”mennesker i trafikken”, där alla övriga åker eller kör bil eller buss och i praktiken därmed förhåller sig passiva rent kroppsligen. Den feta cyklande kvinnan är den enda fysiskt aktiva bland de stillasittande bilisterna och för in en fet tidslighet som framstår som njutbar då hon blundar och inte tar notis om en manlig bilist som hötter med näven (bild 5). De feta kropparna är således i obehindrad rörelse på samma villkor som kroppar byggda på andra sätt och i många fall snabbar de på snarare än bromsar tiden genom denna rörelse. Det gäller inte bara nämnda uppslag utan även andra där ett myller av människor rör sig i ett köpcentrum, på en flygplats eller i andra miljöer. Allra tydligast är tendensen på det uppslag där feta kroppar blir en del av normen i ett idrottssammanhang när 75 personer springer ett maratonlopp.

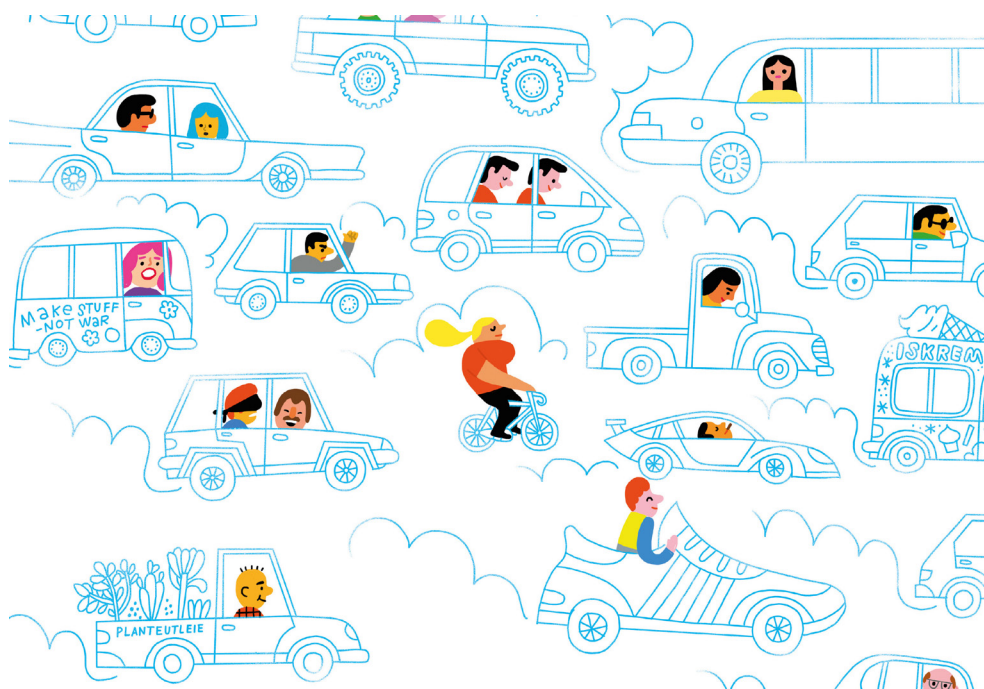

Bild 5. En fet cyklande kvinna för in en fet tidslighet som framstår som njutbar. Ur *Alle sammen teller* © Magikon förlag/Kristin Roskifte, 2018. Beskuren.

Fet tidslighet tar sig således uttryck på två sätt i bilderboken. Dels som ett uttryck för den feta temporalitet som bokens form eller vimmelbokslogik åstadkommer, dels som enskilda feta gestalters tidslighet. Genom att Roskifte tar in fett i normen skapas utrymme för denna konkurrerande tidslighet. Det senmoderna samhället präglas både av strikta tidsnormer och av konkurrerande tidsordningar och Roskiftes vimmelbok ger uttryck för konfrontationer mellan dessa. Hennes ambition är att skildra även tidslighet mångfaldigt.

Ett myller av tidslinjer och kroppsstorlekar

I vår artikel har vi introducerat och prövat begreppet fet tidslighet i bilderboksforskningen. Vi har utmanat de påfallande öppna definitioner av begreppet som tidigare forskning erbjuder och introducerat en egen definition för studiet av bilderboken. Vi ser fet tidslighet som ett produktivt begrepp för att beskriva ifrågasättandet av de normerande tidsmönster som präglar gestaltningen av kroppar i skönlitteratur.

Vidare har vi visat hur fettstudier, närmare bestämt studiet av fet temporalitet, lämpar sig för att granska feta kroppars betydelser i Roskiftes bilderbok *Alle sammen teller*. Vi har konstaterat att vimmelbokens form och logik ger gott om svängrum för att problematisera kroppsstorlek i relation till tidslinjer och att detta är av avgörande betydelse i *Alle sammen teller*. Som vi visat för Roskifte in påfallande många feta gestalter i sin bilderbok som i samspel med vimmelbokslogiken och genom sina aktiviteter skapar ett element av fet tidslighet.

Genom såväl statiska som rörliga aktiviteter kan de motsäga vad feta kroppar traditionellt anses kunna göra socialt. Roskiftes fettpositiva gestaltningar av feta personer kretsar inte kring att förändra vare sig personen eller den feta kroppen. Hennes inkluderingsambition och vimmelbokens icke-linjära temporalitet gör att både enskilda gestalters tidslinjer följer en fet tidslighet och att ett myller av tidslinjer och kroppsstorlekar samspekar. Dessa tidslinjer varierar i tempo och rörlighet i skildringarna av feta gestalter på ett sätt som förekommer i mycket få samtida nordiska bilderböcker.

När fet tidslighet förekommer i nordisk bilderbok i dag är det med en medvetenhet som gör fet tidslighet till något positivt. Vår analys visar att Roskiftes skildring sällar sig dit och går emot traditionella sätt att tänka kring fett och tid, vilket medför att feta kroppar skildras mångfacetterat. Analysen visar emellertid också att *Alle sammen teller* befinner sig i skärningspunkten mellan olika konkurrerande diskurser om fett och att skildringen av feta gestalter, de inkluderande ambitionerna till trots, inte är helt opåverkad av de stigmatiserande strukturella normer som dominerar samtidsdiskussioner om fett. Feta barn är inte inkluderade på samma sätt och i samma omfattning som feta vuxna och det är ofta svårt att avgöra om en fet barnkropp ska tolkas som sådan eller som en vuxenkropp. Sammantaget är det få uppslag som ruckar normen för hur barnkroppar får se ut. Trots ambitionen att skildra mångfald behäftas således även *Alle sammen teller* med en beröringskräck kring feta barn. I boken där alla räknas kvarstår fortsättningsvis de feta barnkropparna som barnbokens ”missing bodies”.

Noter

1 Se till exempel Svenska barnboksinstitutet, *Bokprovingsarkiv* (Stockholm: Svenska barnboksinstitutet), <https://www.barnboksintitutet.se/bokprovning/arkiv>, och *Barnnorm och kroppsform: Om ideal och sexualitet i*

barnkulturen, red. Malena Janson (Stockholm: Centrum för barnkulturforskning, 2019).
2 WHO:s rapport *Taking Action on Childhood Obesity* menar att barnfetma alltmer har brett ut sig globalt, talar om fetma som en global

- epidemi samt utnämner barnfetma till en av det tjugoförsta århundradets allvarligaste globala hälsoutmaningar. WHO, *Taking Action on Childhood Obesity* (London: World Health Organization, 2018), <https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/274792/WHO-NMH-PND-ECHO-18.1-eng.pdf>. Denna bild har emellertid också ifrågasatts. Mediaforskaren Jayne Raisborough har studerat hur diskursen kring fetma kommuniceras och funnit att det saknas tydliga bevis för generella ökningar i vikt över tid, liksom för ökad risk för allvarliga sjukdomar och död som konsekvens av fetma. Jayne Raisborough, *Fat Bodies, Health, and the Media* (London: Palgrave MacMillan, 2016), 51.
3. Katariina Kyrölä, *The Weight of Images: Affective Engagements with Fat Corporeality in the Media* (Turku UP: Turku, 2010); Katariina Kyrölä, "Fat in the Media", i *The Routledge International Handbook of Fat Studies*, red. Cat Pausé och Sonya Renee Taylor (London: Routledge, 2021), 105–116. Jfr även Anja Herrmann, "Introduction", *FKW// Zeitschrift für Geschlechterforschung und Visuelle Kultur*, 62 (2017): 16, <https://www.fkw-journal.de/index.php/fkw/article/view/1419/pdf>; Amy Erdman Farrell, "Feminism and Fat", i *The Routledge International Handbook of Fat Studies*, red. Cat Pausé och Sonya Renee Taylor (London: Routledge, 2021), 47–57; Cecilia Hartley, "Letting Ourselves Go: Making Room for the Fat Body in Feminist Scholarship", i *The Politics of Women's Bodies: Sexuality, Appearance, and Behavior*, 3:e upplagan, red. Rose Weitz (New York: Oxford University Press, 2010), 245–254; Abigail Saguy, "Why Fat is a Feminist Issue", *Sex Roles: A Journal of Research*, 66 (2012): 600–607; Catherine Jefferey, "Haunted by Fatness: Medicalization, Diet Culture, and the Failure of Chrononormativity", *Journal of Feminist and Queer Studies*, 12 (2019): 128–137.
 4. Allt pekar på att förhållandet är detsamma sett ur ett bredare europeiskt och västerländskt perspektiv, men då våra studier hittills primärt har varit inriktade på ett nordiskt material begränsar vi oss i detta sammanhang till uttalanden kring nordiska förhållanden.
 5. Åsa Warnqvist, "'You are a fat old thing of no importance!' Depictions of Fat Characters in 20th Century Anglo-American Children's Book Classics", paper presenterat vid IRSC Congress 2017: Possible & Impossible Children, York University, Toronto, Kanada 1 augusti 2017. Jfr även Jean Webb, "'Voracious appetites': The Construction of 'Fatness' in the Boy Hero in English Children's Literature", i *Critical Approaches to Food in Children's Literature*, red. Kara K. Keeling och Scott T. Pollard (New York och London: Routledge, 2009), 105–121; Kate Flynn, *Constructions of the Fat Child in British Juvenile Fiction (1960–2010)*, (Diss., Worcester: University of Worcester, 2013), 28, <https://eprints.worc.ac.uk/2739/1/KFlynn%20PhD%20Thesis%202013.pdf>; Lindsay Averill, "Do Fat-positive Representations Really Exist in YA? Review of Fat-positive Characters in Young Adult Literature", *Fat Studies*, 5 (2016): 14–31, <https://doi.org/10.1080/21604851.2015.1062708>; Anja Herrmann, "Of Whales and Monsters: Visual Fat Politics in Contemporary Children's Picture Books", *Food, Fatness and Fitness*, 1 maj 2018, <http://foodfatnessfitness.com/2018/05/01/fat-in-childrens-books/>; Nicole Ann Amato, "I'm fat. It's not a cuss word: A Critical Content Analysis of Young Adult Literature Featuring Fat Female Protagonists", *Journal of Language & Literacy Education*, 15, nr 1 (2019): 6.
 6. Anja Herrmann, "Of Whales and Monsters"; Monica J. Casper och Lisa Jean Moore, *Missing People: The Politics of Visibility* (New York: New York Press, 2009).
 7. Åsa Warnqvist, "Att vägra normen – och att omsluta den: Normkritik i Pija Lindenbaums bilderböcker", i *Barnlitteraturens värden och värderingar*, red. Sara Kärrholm och Paul Tenngart (Lund: Studentlitteratur, 2012), 181–203; Mia Österlund, "Fläskvalken som hängde över byxlinningen", i *Kalejdoskopiska läsningar: Vänbok till Janina Orlov*, red. Maria Andersson, Elina Druker, Maria Lassén-Seger och Mia Österlund (Åbo: Litteraturvetenskap Åbo Akademi, 2015), 49–56; Mia Österlund, "Rumpan är stor, men byxan är trång: Bilderboken ur fettstudieperspektiv", i *Barnnorm och kroppsform: Om ideal och sexualitet i barnkulturen*, red. Malena Janson (Stockholm: Centrum för barnkulturforskning, 2019), 111–126; Mia Österlund, "Försvunna kroppar. Fettet som

- knappt finns i bilderboken”, i *Bazar Masarin*, dec. 2020; Åsa Warnqvist och Mia Österlund, ”Depicting Fatness in Picturebooks: Fat Temporality in Malin Kivelä’s and Linda Bondestam’s *Den ofantliga Rosabel* and Anete Melece’s *Kiosks*”, i *Analyze: Journal of Gender and Feminist Studies* (kommande 2021).
- 8 Jfr Österlund, ”Rumpan är stor”; Warnqvist och Österlund, ”Depicting Fatness in Picturebooks”.
- 9 Warnqvist, ”Att vägra normen”; Österlund, ”Försvunna kroppar”.
- 10 Kristin Roskifte, *Alle sammen teller* (Kolboth: Magikon forlag, 2018). Boken nominerades även till norska Bragepriset samt erhöll pris för årets vackraste bok. Roskifte har gett ut åtta bilderböcker som samtliga bygger på spänningsfältet mellan individ och kollektiv, samt existentiella frågor kring livets mening. Hennes stil är koloristisk, stiliserad och naivistisk. Boken har valts ut en bredare korpus av bilderböcker som ingår i vårt pågående forskningsprojekt *Body Politics and the Fat Child*. Inom ramen för olika uppdrag – som recensionsuppdrag, Svenska barnboksinstitutionens Bokprovning, Augustiprisets jury, Nordiska rådets barn- och ungdomslitteraturpris jury samt olika arbetsgrupper på Kulturrådet – har vi under 2000-talet läst tusentals bilderböcker och samlat skildringar av feta gestalter.
- 11 Se till exempel temanumret om fet tidslighet av *Fat Studies* 7, nr 2 (2018), red. Tracy Tidwell, May Friedman, Jen Rinaldi, Crystal Kotow och Emily R. M. Lind, doi.org/10.1080/21604851.2017.1375262, även publicerat i bokform med titeln *The Future is Fat: Theorizing Time in Relation to Body Weight and Stigma*, red. Jen Rinaldi, May Friedman, Emily R. M. Lind, Crystal Kotow och Tracy Tidwell (London: Routledge, 2021).
- 12 Se till exempel Raisborough, *Fat Bodies*.
- 13 Allison Taylor, ”What’s Queer about Fat Studies Now?”, i *The Routledge International Handbook of Fat Studies*, red. Cat Pausé och Sonya Renee Taylor (New York, Routledge, 2021), 273–283.
- 14 Lynne Vallone, ”Size”, i *Keywords for Children’s Literature*, andra utgåvan, red. Phil Nel, Lissa Paul och Nina Christensen (New York: New York UP, 2021), 171. Lynne definierar kroppsstorlek som både ett faktum och en epistemologi, en måttenhet och en skillnadskategori som används för att utvärdera personer.
- 15 Se Allison Taylor, ”What’s Queer about Fat Studies Now?” för en översikt över hur queerstudier och fettstudier kombineras. Se även Cat Pausé och Sonya Renee Taylor, ”Fattening up Scholarship”, i *The Routledge International Handbook of Fat Studies* (London: Routledge, 2021), 1–18 och Jamie McFarland, Vanessa Slothouber och Allison Taylor, ”Tempo-rarely Fat: A Queer Exploration of Fat Time”, *Fat Studies* 7, nr 2 (2018): 135–146, doi.org/10.1080/21604851.2017.1376275.
- 16 Jfr till exempel Kathleen LeBesco, *Revoltin’ Bodies? The Struggle to Redefine Fat Identity* (Amhurst, MA: Massachusetts UP, 2004); Linda Parsons, ”The (Re)presentation of Fat Female Protagonists and Food Addiction in Young Adult Literature”, *Study and Scrutiny: Research on Young Adult Literature*, 1, nr 2 (2016): 1–30; Marilyn Wann, *Fat! So? Because Your Don’t Have to Apologize for Your Size!* (New York: Random House, 1998); Marilyn Wann, ”Foreword: Fat Studies: An Invitation to a Revolution”, i *The Fat Studies Reader*, red. Esther D. Rothblum och Sondra Solovay (New York: New York UP, 2009), xi–xxv.
- 17 Jfr Österlund, ”Rumpan är stor”.
- 18 Gunther Kress och Theo Van Leeuwen, *Reading Images: The Grammar of Visual Design* (London: Routledge, 2006); Maria Nikolajeva och Carole Scott, *How Picturebooks Work* (New York: Garland, 2001).
- 19 Jfr Österlund, ”Försvunna kroppar”, 7.
- 20 Begreppet queer tid har särskilt teoretiserats av Lee Edelman, *No Future: Queer Theory and Death Drive* (Durham: Duke UP, 2004); Jack Halberstam, *In a Queer Time and Place: Transgender Bodies, Subcultural Lives* (New York: New York UP, 2005); Elisabeth Freeman, *Time Binds: Queer Temporalities, Queer Histories* (Durham: Duke UP, 2010), som samtliga har uppmärksammat krononormativa tidsföreställningar. Se även Stefan Helgesson, ”Radicalizing Temporal Difference: Anthropology, Postcolonial Theory, and Literary Time”, *History and Theory*, 4 (2014): 557.
- 21 Walter Benjamin, ”Theses on the Philosophy of History”, i *Illuminations*, översatt av Harry

- Zohn (New York: Schrocken Books, 1969), 253–264; Tracy Tidgwell, May Friedman, Jen Rinaldi, Crystal Kotow och Emily R. M. Lind, "Introduction to the Special Issue: Fatness and Temporality", *Fat Studies* 7, nr 2 (2018): 115–123, doi.org/10.1080/21604851.2017.1375262.
- 22 Rinaldi et al, *The Future is Fat*.
- 23 Se bell hooks, *Talking Back: Thinking Feminist, Thinking Black* (New York & London: Routledge, 1989/2015) för begreppet "tala tillbaka"; Tidgwell et al, "Introduction".
- 24 Tidigare fettstudier inom barnlitteraturforskning berör ungdomsromaner, varav en-staka beaktar fet temporalitet. Se till exempel Catherine S. Quick, "Meant to be Huge: Obesity and Body Image in Young Adult Novels", *ALAN Review* 35, nr 2 (2008): 54–61, doi.org/10.21061/alan.v35i2.a.8; Bet Younger, *Learning Curves: Body Image and Female Sexuality in Young Adult Literature* (Lanham, Md.: Scarecrow Press, 2009); Webb, "Voracious appetites"; Flynn, "Constructions of the Fat Child"; Linda Wedwick och Nancy Latham, "Socializing Young Readers: A Content Analysis of Body Size Images in Caldecott Medal Winners", *Reading Horizons* 52, nr 4 (2013): 333–352; Parsons, "The (Re)presentation of Fat Female Protagonists"; Amato, "I'm fat"; Michele Byers, "Fats, Futurity, and the Contemporary Young Adult Novel", *Fat Studies* 7, nr 4 (2018): 1–11, doi.org/10.1080/21604851.2017.1373242; Margaret Hass, "One summer to change: Fat Temporality and Coming of Age in *I used to be fat and Huge*", *Fat Studies* 7, nr 2 (2018): 170–180, doi.org/10.1080/21604851.2017.1372991. Ett fåtal studier berör bilderböcker (se Herrmann, "Of Whales and Monsters").
- 25 Se till exempel Tidgwell et al, "Introduction".
- 26 Se Nikolajeva och Scott, *How Picturebooks Work*, 139ff.
- 27 Bilden ekar också visuellt av Ilon Wiklands kända illustration till barnpsalmen *Vi sätter oss i ringen* (1969) av Margareta Melin (text) och Lars Åke Lundberg (musik), som avbildar barn från olika delar av världen som sitter i ring.
- 28 Charlotte Cooper, "Headless Fatties" (London, 2007), <http://charlottecooper.net/fat/fat-writing/headless-fatties-01-07/>.
- 29 Ett exempel på detta är det barn med kort blont hår som på uppslaget med nummer 20 sitter bakom en bänk i ett klassrum omgärdad av andra barn. I relation till de andra barnen har barnet en stor överkropp och kan betraktas som fet, men den läsare som var uppmärksam på uppslaget där barn har gymnastiklektion (8) kan konstatera att så inte är fallet när vi ser personen i helfigur. Samma sak gäller skildringen av en flicka med glasögon och lila hår som på flera uppslag (till exempel de numrerade med 15, 18, 50 och 200) kan tolkas som rund, men kroppen döljs av inslag som en hylla och presentpapper. Först på uppslaget där 135 personer befinner sig på en flygplats avbildas hon i helfigur utan någonting som skymmer och det framgår att hon inte är fet.
- 30 Jfr Anne Malewski, *Growing Sideways in Twenty-First Century Britain* (London: Benjamins, kommande 2021) och Vanessa Joosen, *Adulthood in Children's Literature* (London, Bloomsbury Academic, 2018).
- 31 Fanny Ambjörnsson, *Rosa: Den farliga färgen* (Stockholm: Ordfront, 2011).
- 32 Cornelia Rémi, "Reading as Playing: The Cognitive Challenge of the Wimmelbook", i *Emergent Literacy: Children's Books from 0 to 3*, red. Bettina Kümmerling-Meibauer (Amsterdam och Philadelphia: John Benjamins Publishing, 2012), 117–118; Cornelia Rémi, "Wimmelbooks", i *The Routledge Companion to Picturebooks*, red. Bettina Kümmerling-Meibauer (New York och London: Routledge, 2018), 158.
- 33 Rémi, "Reading as Playing"; Rémi, "Wimmelbooks"; Evelyn Arizpe, "Meaning-making from Wordless (or Nearly Wordless) Picturebooks: What Educational Research Expects and what Readers have to Say", *Cambridge Journal of Education* 43, nr 2 (2013), 163–176.
- 34 Sara Van Meerbergen diskuterar wimmelboken i termer av semiotisk lekplats i "Play, Parody, Intertextuality and Interaction: Postmodern Flemish Picture Books as Semiotic Playgrounds", *Barnlitterært forsknings-tidskrift* 3 (2012).
- 35 Rémi, "Wimmelbooks", 158.
- 36 Jfr Kress och Van Leeuwen, *Reading Images*, 179–185.

Summary

Depicting Fat Bodies: Wimmelbook Logic and Fat Temporality in Kristin Roskifte's Everybody Counts

In this article we analyze how fat bodies are written into Kristin Roskifte's picturebook *Alle sammen teller* (*Everybody counts*, 2018). The book strives to depict a diversity of bodies and unlike contemporary Nordic picturebooks in general, fat bodies are included. *Alle sammen teller* is a wimmelbook built around the concept of counting people and the book's form is central to our analysis. The wimmelbook structure entails a reading act where linearity and chronology are broken, creating particular effects in relation to the

depiction of fat bodies. Introducing the queer theoretical concept *fat temporality* in Swedish children's book research, we analyze how manifestations of fat express temporality in Roskifte's picturebook. The analysis shows that fat bodies within the wimmelbook logic encompass fat temporality which in turn serves a body positivistic purpose. The book thus goes against traditional notions of fat and time, resulting in a multifaceted depiction of fat bodies. However, the stigma of fat prevails in the thin normativity expressed in the depictions of children's bodies.

Keywords: picturebooks, wimmelbooks, fat studies, fat temporality, Kristin Roskifte